

Sondag, 21 Junie 2026

Skriflesing: Jesaja 35:3–10

Tema: Maak die slap hande sterk.

Skriflesing

Vooraf-inligting voor die Skriflesing

Voordat ons Jesaja 35 lees, moet ons net onthou waar ons in die boek Jesaja staan. Jesaja is 'n boek waarin ons baie duidelik die spanning sien tussen oordeel en hoop, tussen die mens se sonde en God se genade, tussen afbreek en herstel.

In die hoofstukke rondom Jesaja 35 hoor ons van bedreiging, oordeel, verwoesting en die gevolge van 'n volk wat van die Here af wegdryf. Die volk leef met onsekerheid. Hulle beleef politieke druk, geestelike verval en die vrees dat alles wat bekend is, kan wegval. Dit voel vir hulle asof hulle wêreld in 'n woestyn verander.

En dan, amper onverwags, kom Jesaja 35 soos 'n venster wat oopgaan. Die profeet praat van 'n woestyn wat sal blom, van blindes wat sal sien, dowes wat sal hoor, lammes wat sal spring, en mense wat met vreugde terugkeer. Dit is nie net mooi poësie nie. Dit is 'n belofte dat God nie klaar is met sy mense nie.

Vir ons as Christene kry hierdie gedeelte ook 'n dieper betekenis in Christus. Wanneer Jesus later in die Evangelies blindes laat sien, dowes laat hoor en lammes laat loop, hoor ons die eggo van Jesaja 35. God se redding het in Christus naby gekom. Die volle herstel is nog op pad, maar die eerste tekens van God se nuwe skepping het reeds begin verskyn.

Met dit in gedagte luister ons na Jesaja 35:3–10.

Jesaja 35:3–10

³Bemoedig dié wie se hande slap hang,

help dié wie se knieë knik,

⁴sê vir dié wat moed verloor het:

“Wees sterk, moenie bang wees nie,
julle God is hier, Hy kom om wraak te neem,
om julle vyande te straf; God kom julle red!”

⁵Blindes sal kan sien,

dowes sal kan hoor,

⁶lammes sal kan rondspring soos takbokke,
stommes sal kan sing.

Strome water sal uit die woestyn uit bars;
daar sal riviere loop in die droë wêreld.

⁷Die verskroeide aarde sal 'n moeras word,
dorsland waterryke wêreld.

Waar daar nou net vir jakkalse lêplekke is,
sal gras en riet en biesies groei.

⁸Daar sal 'n grootpad deur die woestyn loop
en dit sal bekend staan as die gewyde pad.

Onrein mense sal nie daarop loop nie,
dit sal net wees vir mense wat reg lewe;
dwase sal nie meer op die pad kom nie.

⁹Daar sal nie leeus op die pad wees nie,
daar sal nie roofdiere op loop nie,
hulle sal glad nie daar kom nie.

Net die mense wat deur die Here gered is,
sal die pad gebruik.

¹⁰Dié wat deur die Here verlos is, sal terugkeer,
hulle sal juigend in Sion aankom,
hulle sal altyd straal van blydschap,
hulle sal vol vreugde en blydschap wees;
ellende en smart sal verdwyn.

Jesaja 40:8 – 'Gras verdor en blomme verwelk, maar die woord van ons God bly vir ewig.'

PREEK

Broers en susters in ons Here Jesus Christus:

Geliefdes in ons Here Jesus Christus,

Daar is dae wanneer jou geloof nie soos 'n eikeboom met diep, onbeweeglike wortels voel nie.

Daar is dae wanneer jou geloof eerder voel soos 'n brose, droë takkie wat in die minste briesie dreig om te knak.

Dink aan Sarel. 'n Man wat sy lewe lank met oorgawe gewerk en gebou het. Hy het probeer voorsien. Hy het probeer sterk wees. Hy het probeer om alles bymekaar te hou. Maar nou sit hy in die doodse stilte van die nag en kyk na die ashope van sy eie drome. Sy verhoudings het verbrokkel. Sy finansies het opgedroog. Die leegheid in sy huis weeg swaarder as enige fisiese las wat hy ooit gedra het.

Vir hom, en dikwels ook vir ons, is die woestyn nie net 'n mooi beeld vir 'n moeilike tyd nie. Die woestyn is 'n plek waar alles droog voel. 'n Plek waar daar nie vrug is nie. 'n Plek waar die horison leeg lyk en hoop voel soos iets wat net ander mense kan bekostig.

En dit bring ons by die moeilike vraag van geloof: As God werklik hier is, waarom is die woestyn dan so lank en so hard? As God die Koning is, waarom moet sy kinders soms so dors word? Waarom voel dit soms asof die belofte van God en die werklikheid van my lewe nie bymekaar uitkom nie?

Dit is presies waar Jesaja 35 inkom. Hierdie gedeelte praat nie met mense wat alles uitgesorteer het nie. Dit praat met mense wie se hande slap geword het. Dit praat met mense wie se knieë begin knak het. Dit praat met mense wie se harte angstig geword het.

En dan klink die Woord van die Here soos 'n lewenslyn deur die sandstorm:

“Versterk die slap hande, maak die wankelende knieë vas. Sê vir dié wat angstig is: Wees sterk, moenie bang wees nie.”

1. God sien die moegheid van sy mense raak

Die eerste ding wat ons in hierdie gedeelte moet hoor, is dat God die uitputting van sy mense raaksien.

Die Here praat van slap hande en wankelende knieë. Dit is baie menslike beelde. Slap hande is daardie oomblik wanneer jy nie meer die krag het om vas te hou nie. Nie aan jou planne nie. Nie aan jou moed nie. Soms voel dit selfs asof jy nie meer aan die Here kan vashou nie.

Wankelende knieë is die beeld van iemand wat nie meer seker is hy kan staande bly nie. Die gewig het te swaar geword. Die pad het te lank geraak. Die liggaam wys wat in die siel gebeur.

Ons probeer dikwels die skyn van krag handhaaf. Ons wil nie hê ander moet sien hoe moeg ons is nie. Ons sê maklik: “Dit gaan goed,” want dit is veiliger as om te sê: “Ek weet nie of ek nog kan nie.”

Maar hierdie teks nooi ons tot eerlikheid voor God. God praat nie verby ons pyn nie. Hy sien dit. Hy benoem dit. Hy is nie geskok oor ons moegheid nie.

Dit is belangrik, want soms dink ons geloof beteken dat ek altyd sterk moet wees. Maar die Bybel praat anders. Die Bybel ken mense wat huil, vra, wag, vrees en worstel. Die Bybel ken mense met slap hande en bewende knieë.

Maar die opdrag is nie net persoonlik nie. Dit is ook gemeentelik: “Versterk die slap hande.” Met ander woorde: kyk rondom jou. Daar is mense naby jou wat nie meer self goed kan vashou nie. Daar is mense wat nie meer so maklik staande bly nie.

Wanneer jou broer of suster se hande begin sak, is dit nie die tyd vir oppervlakkige woorde nie. Dit is nie die tyd vir vrome slagspreuke wat soos dun pleisters op diep wonde geplak word nie. Dit is die tyd vir werklike ondersteuning: ’n gebed, ’n oproep, ’n besoek, ’n boodskap, ’n koppie koffie, of soms net die stilte van iemand wat nie weghardloop vir jou pyn nie.

Die kerk is nie ’n uitstalvenster vir onoorwinlike mense nie. Die kerk is ’n huisgesin waar vermoeides gedra word. Party dae dra jy. Party dae word jy gedra. En albei is genade.

2. God gee moed deur sy koms

Die tweede hoofgedagte is dit: God gee moed nie deur die woestyn bloot weg te wens nie, maar deur self na sy mense toe te kom.

Die teks sê: “Sê vir dié wat angstig is: Wees sterk, moenie bang wees nie. Kyk, julle God kom.” Let mooi op waar die troos lê. Die troos lê nie eerste daarin dat die omstandighede dadelik verander nie. Die troos lê daarin dat God kom.

Dit is die verskil tussen gewone optimisme en Bybelse hoop. Optimisme sê: “Dinge sal seker beter raak.” Bybelse hoop sê: “God is getrou. God kom na sy mense toe.”

Optimisme probeer soms die woestyn mooier verf as wat dit is. Maar Bybelse hoop hoef nie te jok oor die woestyn nie. Die woestyn is werklik. Die dors is werklik. Die vrees is werklik. Die verlies is werklik. Maar God is ook werklik.

En dit is waar geloof weer begin asemhaal. Nie omdat ons die swaar ontken nie, maar omdat ons bely dat God groter is as die swaar.

Jesaja sê: God kom met redding. Hy kom om reg te maak. Hy kom om te verlos. Dit beteken die kwaad het nie die laaste woord nie. Dit beteken gebrokenheid is nie die finale werklikheid nie. Dit beteken God se mense is nie verlate in die sand nie.

En in Christus sien ons hierdie koms van God die duidelikste.

Jesus kom nie net om oor lyding te praat nie. Hy tree ons lyding binne. Hy kom na blindes, lammes, dowes, siekes, sondaars, moedeloses en gebrokenes. Hy kom nie met harde afstand nie, maar met heilige nabyheid. Hy kom nie net met 'n swaard wat oordeel nie, maar met wonde in sy hande wat genees.

Wanneer Jesus blindes laat sien en lammes laat loop, sien ons Jesaja 35 begin oopgaan. Dit is asof die eerste blomknoppe van God se koninkryk in die woestynsand begin oopbreek.

Dit beteken nie dat elke traan nou reeds weggevee is nie. Ons leef nog in 'n wêreld waar mense siek word, sukkel, verloor, sterf en rou. Maar dit beteken wel dat die woestyn nie die einde is nie. In Christus het God se nuwe skepping reeds begin. Die volle dag het nog nie aangebreek nie, maar die eerste lig lê reeds op die horison.

3. God maak 'n pad deur die woestyn

Die derde hoofgedagte is: God maak 'n pad waar ons nie 'n pad kan sien nie.

Jesaja praat van 'n grootpad, 'n pad wat die Heilige Weg genoem sal word. Dit is 'n kragtige beeld. Die volk is in 'n woestynlandskap. Alles lyk onherbergzaam. Alles lyk onveilig. Maar God maak 'n pad.

Ons probleem is dikwels dat ons self probeer padbou deur ons krisis. Ons krap ons eie paaie in die sand. Ons probeer beheer terugwen. Ons probeer die woestyn tem met ons eie strategieë. Partykeer werk ons harder, bekommer ons meer, beheer ons sterker, en tog raak ons net meer verlore.

Jesaja wys vir ons iets anders: God maak die pad. Die pad van redding begin nie by ons slimheid nie. Dit begin by God se genade.

Daarom moet ons hoor: Christus wys nie net vir ons die pad nie. Christus is die Weg. Hy is die Weg terug na die Vader. Hy is die Weg deur skuld. Hy is die Weg deur vrees. Hy is die Weg deur dood na lewe.

Wanneer ons ophou om ons eie verlossingspaaie in die sand te krap en leer om agter Hom aan te loop, ontdek ons iets van die vreugde waarvan Jesaja praat: “Blydskap en vreugde sal hulle inhaal. Droefheid en gesug sal wegvlug.”

Wat ’n wonderlike beeld: vreugde wat jou inhaal. Nie vreugde wat jy met moeite moet vang nie, maar vreugde wat van God af na jou toe kom. God se verlostes word huis toe gebring. Dit beteken nie die pad is altyd maklik nie. Jesaja noem dit ’n Heilige Weg. Dit is ’n pad van vertrouwe, bekering, gehoorsaamheid en volharding. God troos ons nie sodat ons maar kan aanhou leef asof Hy nie Koning is nie. Hy red ons en bring ons terug na Hom toe.

Slot

Daarom vra hierdie teks vandag ook iets van ons.

Waar het jou hande slap geword? Waar het jou knieë begin knak? Waar het vrees jou geloof begin stilmaak? Waar het jy nodig om eerlik te sê: “Here, ek kan nie self hierdeur kom nie”? En ook: wie rondom jou het nodig dat jy hulle hande help ophig? Wie in jou huis, in jou familie, in die gemeente, in jou werkplek, het nodig om te hoor: “Wees sterk, moenie bang wees nie. Kyk, jou God is hier”?

Geliefdes, die Here belowe nie dat daar nooit woestyne sal wees nie. Maar Hy belowe dat die woestyn nie buite sy mag is nie. Hy belowe dat Hy kan laat blom waar alles droog lyk. Hy belowe

dat Hy dowe ore, blinde oë, lam voete en bang harte kan aanraak. Hy belowe dat daar 'n pad is, selfs wanneer ons net sand sien.

Laat ons daarom 'n gemeente wees wat mekaar versterk. Nie met koue raad en maklike antwoorde nie, maar met die evangelie van Christus. Laat ons mekaar herinner: die woestyn is nie ons permanente adres nie. Die Here is met ons op pad. Die Koning het gekom, Hy kom steeds deur sy Gees na sy mense toe, en Hy sal weer kom om alles nuut te maak.

Eendag sal droefheid en gesug finaal wegvlug. Eendag sal die verlostes van die Here met ewige blydschap ingaan. Eendag sal daar geen slap hande, geen wankelende knieë en geen angstige harte meer wees nie.

Tot dan loop ons agter Christus aan. Soms sterk. Soms swak. Soms met lof. Soms met sugte. Maar nooit alleen nie.

Daarom: versterk die slap hande. Maak die wankelende knieë vas. Sê vir dié wat angstig is: Wees sterk, moenie bang wees nie.

Kyk, julle God is hier.

Amen